

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Δ. Ρουσέλ: «*Ο Καραγκιόζης κ.λ.*» (γραμμένο στα γαλλικά). — **Βαρλέντης:** «*Σκέρτσος*». — **Σ. Δεσσαλέρμου:** «*Φτερουγίσματα*». **Ιερωνυμίδη και Δ. Παπαδημητρίου:** «*Τραγικοί Έρωτες*».

— Βγήκε ο δεύτερος και τελευταίος τόμος του πρώτου έργου του κ. Λουδοβίκου Ρουσέλ Karagheuz ou un Théâtre d'ombres. Ο γάλλος καθηγητής με αξιόπληρη φροντίδα, έγραψε τη μελέτη του για το θέατρο του Καραγκιόζη. Μας δίνει γενική ιδέα του είδους και του χαρακτήρα του θεάτρου αυτού, ανάλυση του μύθου σε διάφορες κωμωδίες, διάφορες χρήσιμες και πρωτότυπες πληροφορίες, και στο τέλος ένα πολύτιμο λεξιλόγιο της φρασσεολογίας που μεταχειρίζονται τα διάφορα πρόσωπα της ιδιότυπης αυτής θεατρικής τέχνης. Έκεί βλέπουμε, ανάμεσα σε τόσα άλλα ενδιαφέροντα πράγματα, την αξία και τη ζωντάνια της λαϊκής γλώσσας, που αν από καιρό είχε καλλιεργηθεί, σήμερα θα παρουσίαζε πλούτο και δύναμη αφάνταστη. Μά οι δασκάλοι κ' οι γραφιάδες του παλιού καιρού, περιφρονήσανε εθελγητικά τη δημοτική γλώσσα, αγκαλιάζοντας τη νεκρά της καθαρεύουσας, όπως οι σημερινοί, αντί να λυτρωθούνε από το παρελθό, κάνουνε γλυκά μάτια στη μιχτή, που ίσως είναι χειρότερη κι ασημότερη από την καθαρεύουσα.

— Ο Βαρλέντης, όσο σκληρά κι αν από χρόνια τονέ χτύπησε η μοίρα και του έκοψε το φως, όμως δεν ξεχνά μέσα στο σκοτάδι του το φωτεινό δρόμο της Τέχνης. Το νέο του μικρό βιβλίο, μάς δείχνει άλλη μια φορά, την αξία του ποιητικού του λυρικού ταλέντου. Τα ποιήματα στο «Σκέρτσος» είναι πολύ μικρά, μά με βαθύ νόημα.

Βωμός σου γίνηκε η καρδιά,
και μέσ' απ' την ψυχή σου
ή φλόγα κάτω σου έκαψε
που πάντα θα σου λείπει.
Κι αν έχνος δεν άπομεινε
βαθιά στη θύμησή σου,
θα σε βαράνει έγος χαμού
κ' ενός όνειρου ή λύπη.

— Έξη δηγήματα με την επιγραφή «Φτερουγίσματα» είναι το πρώτο βιβλίο του νεοφανέρωτου πεζογράφου κ. Σπύρου Δεσσαλέρμου. Ή δηγηματογραφική του διάθεση αξιοπρόσεκτη, μ' όλο που λείπει κάποια βαθύτητα! στην παράτησή. Ή δημοτική του γλώσσα, δίχως γραμματική, ελάττωμα μεγάλο για ένα νέο.

— Τυπωμένο στο Πόρτ-Σάιτ κυκλοφόρησε σε βιβλίο ένα δηήγμα με την επιγραφή «Τραγικοί Έρωτες». Φαίνεται πως είναι γραμμένο από πρωτόπαιρους, και για τούτο έχει μερικά μέρη πολύ αδύνατα. Ή γλώσσά του ακανόνιστη.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— *Μια μελέτη για το Γουστάβο Φλωμπέρ*

— Μια πλατιά μελέτη για το Φλωμπέρ — «ό Φλωμπέρ και η κοινή γνώμη» — δημοσιεύει ο Ντυμεσέλ στο «Mercure de France». Είναι αλήθεια πως για το Φλωμπέρ έχει γίνει και γίνεται ασκόλαστα πολλή συζήτηση και μάλιστα τώρα τελευταία με τη γιορτή για τα εκατόχρονά του. Άλλοι από τους κριτικούς άρνιούνται να τον αναγνωρίσουνε τόσο ξεχωριστό στυλίστ, όσο τονέ φημίζουμε, κι άλλοι του βρίσκουν άλλο ελάττωμα, την υπερβολική αντικειμενικότη του, που φτάνει — λένε — στην «ανάληψη».

Βέβαια ό κθένας μας είναι πάντα του λεύτερος να προτιμά ένα συγγραφέα από έναν άλλον, να αγαπάει τον Μπαλζάκ ή το Στένταλ πιο πολύ απ' το Φλωμπέρ, ή να μην αγαπάει και καθόλου το Φλωμπέρ. Αυτά είναι γούστα άτομικά, — έχτος που κάποτε είναι και μόδα, — ανάλογα με την τέττα ή τέττω άδυναμία του καθενός μας. Μά την ώρα που θα ύψωθεί κανείς σε κριτικό, που θα θελήσει να μιλήσει με το όνομα της Τέχνης; πρώτος όρος, για να είναι δίκια ή κρίση του, να φήσει κατά μέρος τις προσωπικές άδυναμίες του, τα γούστα του, και να μιλήσει αντικειμενικά.

Και πρώτα πρώτα για το στυλ του Φλωμπέρ μάς λένε, όσοι κοιτάζουνε την επιφάνεια και βρίσκουνε μεγάλη — λένε — διαφορά από το στυλ της άλληλογραφίας του ίσμε των βιβλίων του, αφού «le style c'est est l'home» θα πεί πως το στυλ του Φλωμπέρ το φυσικό είναι της άλληλογραφίας του, και τάλλο. των βιβλίων του, είναι δουλεμένο, βιασμένο, έξζητημένο, άφύσικο. Ένώ, όια κοιτάξει κανένας βαθύτερα — και για την τέττα δουλιά δεν πρέπει βέβαια να πάρει όλικό τις νότες που ό Φλωμπέρ, όπως καθένας μας για τη ζωή του, έτοι με τηλεγραφική συντομία τύχαινε να γράφει, μά να πάρει τα κοιμάτια κείνα που έχουνε μέσα τους κάτι απ' την ψυχή του. Θάν τη δει άμέσως άδιάσπαστη, τέττα την ένότη από το ένα στυλ ίσμε τάλλο. Άκόμα και στη φόρμα θάβρει τον ίδιο ρυθμό, την ίδια φράση, την ίδια σύνταξη, την ίδια άρμονία.

Άλλοι βρίσκουν υπερβολική την εύσυνειδησία, την έπιμονή του για την τελειότη. Άν τον πάρουμε μοντέλο, λένε, θα ξεραθεί ή παραγωγή, θα περιοριστεί τόσο πολύ!... Μά από τότε ή φιλολογία μ' τριέται με τον όγκο της κι όχι με την ποιότη της; Μακάρι να μην έγραφε κανένας άλλος από κείνους πόνει προικισμένοι με ταλέντο, που έχουνε πάντα τους κάτι να πούνε και που προσπαθούνε νάν το πούν όσο πιο όμορφα μπορούνε, όπως τέκανε ό Φλωμπέρ.

Βρίσκουν ακόμα και πως απ' τη Μαντάμ Μποβαρύ ίσμε την Education Sentimentale, το στυλ του έχει μεγάλη διαφορά, και θέλουμε να πούν μ' αυτό πως και κείνος ό ίδιος του έβλεπε την ανάγκη της διόρθωσης. Ένώ ή διαφορά ή άληθινή είναι

μιὰ τάση μονάχα στην άπλοποίηση, χαρακτηριστικό κι αὐτὴ τῆς μεγαλοφυΐας. Δὲ θὰ ποῦμε πὼς ἡ Μποβαρὺ εἶναι τὸ πρῶτο του βιβλίου καὶ πρέπει νὰν τὸ γρίουμε μὲ ἐπιείκεια. Ἐχτός πού τὸ νὰ ἐπιτελέσῃ κανένας ἐπιείκεια γιὰ ἔργο τῆς περικοπῆς αὐτῆς εἶναι σὰ νὰ τὸ βρίζει, μὰ καὶ οὐσιαστικά δὲ στέκει καί τι. ἀφοῦ πρὶν ἀπὸ τὴ Μποβαρὺ εἶχε γραμμένα τόσα ἄλλα πού δὲν τὰ δημοσίεψε. (Ἀπομνημονεύματα τρελοῦ, Νοέμβρης, Ὁ πειρασμός τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου κλπ.) κι αὐτὴ τὴν ἔγραψε στὰ τριαντάξι χρόνια του πού κάθε συγγραφέας ἔχει τέλει τὴν ὠριμότητὸς τὰλάντο του. Μὰ εἶπαμε — καὶ φτάνει αὐτό — πὼς ἡ διαφορὰ στὸ στυλ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἴσαμε τὰ τελευταῖα του βιβλία δὲν εἶναι διόρθωση παρὰ ἐξέλιξη μονάχα.

Ἡ δευτέρη κατηγορία τοῦ Φλωμπέρ εἶναι ἡ «ἀπάθεια». Ὅπως τὴ λένε, ἡ μεγάλη του ἀντικειμενικότητὴ δηλαδή. Μὰ ἴσα ἴσα ἡ ἀντικειμενικότητὴ αὐτῆ ἀντὶ νὰ εἶναι ἀπάθεια εἶναι ἡ μεγαλύτερὴ του ἀρετὴ, ἡ δύναμη νὰ δίδῃ ὅλη τὴν αἰσθηματικότητὴν, ὅλο του τὸ λυρισμό. Δὲν παίρνει ὁ Φλωμπέρ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὁράτιου «si vis me flere dolendum est primum ipsi tibi»

ὅπως ὅλοι ἐκεῖνοι πού γιὰ νὰ συγκινήσουν ἀρχίζουνε σὰν ἀπαγγελία τὸ δικό τους τὸν καιμό, σὰ νὰ τραβοῦν τὸν ἀναγνώστη ἀπ' τὸ μανίκι νὰ συγκινήθῃ. Ὁ Φλωμπέρ μᾶς ζυγογραφεῖ ἀντικειμενικά, ψυχρά, σὰ θεατῆς, φροντίζοντας μονάχα νὰν αἰσθῇ. Καὶ ἡ συγκίνησιν ἔρχεται μονάχι της. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο.

Ἔτσι συμβούλευε ὁ ἴδιος του καὶ τὴ Λουίζα Καλέ, τὴ φίλη του :

«Κεῖνο πού δίνει relief σ' ἓνα ἔργο, εἶναι ἡ βαθιὰ παρατήρηση. Πρέπει ἡ ἐξωτερικὴ πραγματικότητα νὰ μπεῖ μέσα μὲς βαθιά, νὰ μᾶς ἀπορροφήσῃ. Ἄμα ἔχει κανένας ζωντανὸ μπροστὰ στὰ μάτια τὸ μοντέλο του, πάντῃ ὥραϊα θὰ γράφῃ. Πρέπει νάχουμε στὸ νοῦ πὼς τὸ ἀ π ρ ὁ σ ω π ο εἶναι ἡ μάχη τῆς δυνάμεως. Ν' ἀφομοιώνῃ κανεὶς τὴν πραγματικότητα τόσο βαθιά, ὥστε τὴ στιγμή πού θὰν τὴν ἐξωτερικέψῃ, ὁ ἐαυτός του νὰ μὴ φαίνεται.

Ἄλλῃ φορὰ τῆς λέει : «Τίποτα δὲν εἶναι εὐκολότερο καὶ πιὸ ἀσθενικὸ στὴν τέχνη ἀπὸ τὸ νὰ βάξῃ κανένας τὰ δικά του αἰσθήματα. Ἀκολουθεῖ τὸ ἀξίωμα αὐτὸ σὲ κάθε σου γραμμῇ. Καὶ θὰν τὸ δεῖς πού ἡ αἰσθηματικότητὴ σου, σπρωγμένη πέρα στὸν ὁρίζοντα, θὰ σοῦ φωτίζει ἴσαμε τὸ φόντο, ἀντὶ νὰ σοῦ κάνει θαμπωτικὸ μονάχα τὸ premier plan. Καὶ τότε, ἀφοῦ βέβαια ἐσύ θὰ κρύβεσαι κάτω ἀπ' ὅλα χωρὶς πονθῆναι νὰ φαίνεσαι, τὰ πρόσωπά σου θὰναι ζωντανά καὶ μὲς στὰ ἔργα σου, ἀντὶ ἀπομονωμένα ἄτομα, θὰ φέγγουνε κόσμοι ἀνθρώπων».

Βλέπετε, ἡ ἀντικειμενικότητὴ τοῦ Φλωμπέρ εἶναι ὁλως διόλου ἀντίθετὴ τῆς ξεραΐας, τῆς ἀπάθειας. Εἶναι ἴσα ἴσα ἡ δυνατὴ ἀπόδοσις τῆς ἀλήθειας, πού χαρίζει πιὸ βαθιά ἀπ' ὅλες τῆς ἀπαγγελίας, τὴ συγκίνηση. Διαβάστε, ὅπως λέει ὁ Ντιμεσλή, τὴν τελευταία συνάντησιν τοῦ Φρειδερίκου καὶ τῆς παντὸς Ἀρνό. «...Κανένας τους δὲν εὗρε πιά τίποτα νὰ πῇ... Ἀπὸ τίς στιγμὲς τοῦ χωρισμοῦ εἶναι μερικὲς, θαρρεῖ κανεὶς, πού λείπει ἀπὸ τώρα κιόλας μακριὰ ὁ ἀγώστημένος μας».

Καὶ πεῖτε ὕστερα ἂν εἶναι ὁ Φλωμπέρ ἀνάλγητος καὶ δοῖτε ἓναν ἄλλο συγγραφέα πού νάχει νιώσει ἔτσι

βιτιά τὸ μηχανισμό τοῦ κάθε αἰσθήματος καὶ πού νὰ δίδῃ καὶ στὸν ἀναγνώστη του τὴν ἴδια δόνησιν.

Πολλὰ ἀκόμα καὶ πολλὲς φορὲς θάκούσουμε γιὰ τὸ Φλωμπέρ. Ἀπόδειξη κι αὐτὸ πὼς εἶναι μεγάλος. Μὰ χρειάζεται, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνου, ὑποταγὴ σὲ κάποια προσατάληψη ἢ κάποιο γούστο ἀτομικὸ γιὰ νὰν τοῦ ἀρνηθῇ κανένας τὴ μεγάλῃ του ἀξία.

Ἄλλῃ μιὰ μελέτη ἀξιοπρόσεχτῃ γιὰ ἄλλῃ του ἐκδόκησιν — ὁ Φλωμπέρ Κολορίστ — εἶδαμε δημοσιεύμῃ ἀπὸ τὸν Πιερ Μοννιέ.

ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ

Κι ἂν σῆστηρεν ἡ ἀγάπη μας, ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω...

Τριανταφυλλί, ἀχνοσῆστηκε τὸ δεῖλι, μουντωμένο. καὶ λέω ὅπου νάναι θὰ φανεῖς στὰ ὁλόκωπα ντυμένη, θάγεις τὰ μάτια δειλινὰ καὶ θάσαι πικραμένη, σὰν τὸ πικρὸ σουρούτωμα, τὸ μουντωμένο βοῦδι. καὶ θὰν τὸ πέρασμά σου φῶς μὲς στὸ βαθὺ σκοτάδι...

Γύρω βαθὺ σουρούτωμα. Κι ἀργεῖς, ἀργεῖς ἀκόμα, καὶ μὲ χαδεύει τῆς νυχτὸς τὸ πικραμένο στόμα, πού μέβρεν ὁλαμόναχον ἀδίκως νὰ προσμένω...

Κι ἂς σῆστηρεν ἡ ἀγάπη μας...ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω...

ΟΛΑ ΜΟΥΝΤΩΝΟΥΝ

Ὅλα ἀχνοσῆστηκαν ὁλόγυρα...

Πικρὸ μουντὸ προβάλλει ἓνα βραδιάκι μουντώνουν τὰ σπιτάκια ὁλόγυρα, τάντικρυνὸ κι ἀχνὸ δουνάκι...

Ὅλα ἀχνοσῆστηκαν... Ἐμοῦχρωσε, δειλὰ σὰν πρόβαλλε τὸ φεγγαρόκι, καὶ εἶδα, ἀγαπούλα μου, ὡς μούχρωσε, καὶ τὸ χλωμὸ δικό σου προσωπάκι.

Δῆμος Πομόνης

ΣΜΠΑΣ ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΝΑΧΕΙ ΣΩΠΑΣΕΙ

Τόσο σκληρὰ καὶ τόσο ξαφνικά,
σάμπως μιὰ μουσικὴ νάχει σωπάσει...
Κάτιο βιολί πού στέναζε γλυκά,
καὶ ἔχουν ἀπὸτομα οἱ χορδὲς του σπάσει,
Κι ὅλα ὅσα ζοῦσαν πρὶν, ἀπ' τὴ βαθιὰ
τὴν ἁρμονία ἐμψυχωμένα,
ὅλα τὰ ὥραϊα, τ' ἀγαπημένα,
τώρα βουβά, σὰν πεθωμένα πιά.
Καὶ κείνα πού εἶπαν κοιμισμένα,
τᾶγρια στοιχεῖα, θεριέψαν — σιφορὰ μου! —
Ὅλα χωθῆκαν τρομερῶς,
μπερὲς στὴν πραγματικότητὴ τὰ ὄνειρά μου.
Μὲς στῆς ψυχῆς μου ἐχάθη
τὰ μουσικὰ τὰ βάθη
ἓνας Θεὸς κι ἀλάφρη μιὰ Πλάση...

Σάμπως μιὰ μουσικὴ νάχει σωπάσει...

Μυρρίνα

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ἀγαπητέ Νομά,

Ὁ κ. Πάλλης σὸ περασμένο φύλλο τοῦ «Νομί» καὶ σὸ τελευταῖο μέρος τοῦ «Μπουσσού» τοῦ ἀναφέρει τὸ ἀνέκδοτο τοῦ κ. ἐνοματάρχου γιὰ τὸν τηλεγράφο.

Ἀκούστε ἐν' ἄλλο.

Στὸ σχολεῖό μου, στὴ Ροβέρτειο τῆς Πόλης, ὁ μακαρίτης ὑποδιευθυντὴς Dr. Long πρὶν εἶναι πρὸ 20—22 χρονῶν. σὺ σημερινὰ χρόνια τοῦ κ. Πάλλη, μιλάωντας, σὸ μάθημα τῆς φυσικῆς γιὰ τὸν τηλεγράφο, μᾶς εἶχε διηγηθεῖ πὼς ὁ Σουλτάν Ἀἰῖς ἢ Μετζήτ, δὲ θιγαῖται καὶ καλὰ, δὲν ἤθελε νὰ βγάλει φιομάνι γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ τηλεγράφου στὴν Τουρκία, γιατί δὲν καταλάβαινε πὼς μιά μηχανὴ μποροῦσε νὰ μιλήσει σὲ τόσες μακρινὰς ἀποστάσεις. Καλέσανε τὸν Dr. Long νὰν τοῦ τὸ ξηγήσει. Ὁ Dr Long μὲ τὴ σοφία, καὶ περισσότερο μὲ τὴν καλοσύνη του, εἶχε καταφέρει νὰ γίνεται πάντα πιστευτὸς στοὺς Τούρκους.

— Φανταστεῖτε, Σουλτάνε μου, τοῦ εἶπε, ἕνα σκυλὶ στὴν Προούσι, ποὺ ἔχει μιά μακριὰ - μακριὰ οὐρά, ποὺ ἡ ἄκρη τῆς φτάνει στὴν Πόλη καὶ ὡς ἐδῶ, σὸ παλάτι σας. Σὰν πατήσετε τὴν οὐρά του, τί θὰ κάνει;

— Οὐ γαγγίσει, εἶπε ὁ Σουλτάνος.

— Ὡραία! αὐτὸς εἶναι ὁ τηλεγράφος...

Κι ὁ Σουλτάνος ὑπόγραψε τὸ φιομάνι.

Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ εἶναι πολὺ γνωστὸ σὲ ὅλους τοὺς ὀρχαιότερους Ροβερτεϊκούς. Μιά γενιὰ ὁλόκληρη ἔχει ἀκούσει αὐτὸ, καὶ ἄλλα standard ἀνέκδοτα τοῦ σεβαστοῦ καὶ πολυαγαπημένου Καθηγητῆ μας τῆς φυσικῆς.

Δικός σου
Α. Λίνας

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Mercure de France 15 τοῦ Νοέμβρη. — Πιερ Λασσέρ : Ὁ Ρενάν σὸ — Δρ Ρενέ Κρισέ : Ἡ φυσικὴ ἀγωγή. — Γκαστόν Πικάρ : Νουβέλλα. — Ντανιέλ Ταλύ : Ποιήματα. — Δρ. Λουὶ-Υῶ : Ἡ ἰατρικὴ τῶν Μαύρων καὶ ἡ ὁργάνωση τῆς οἰκογενείας, τῶν χωριῶν καὶ τῆς φυλῆς τους. — Ρενέ Μαρτινῶ : Ἡ ἔκτασις λησμονιμῆτος, ὁ Φρανσίς Πουατεβέν. — Συνέχεια τοῦ ρομάντσου τῆς Ρασίλντ. — Φιλολογία, κοινωνικὲς ἐπιστῆμες, τὸ φεμινιστικὸ ζήτημα, νέα βιβλία κλπ.

Mercure de France 1 τοῦ Δεκεμβρίου. — Ρενέ Ντεμεσὴλ : Ὁ Τλωμπέρ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη. — Ζωρὴ Μπατό : Τὸ πρόβλημα τοῦ Εἰρηνικοῦ. — Λεζὼν-Αἰζέ : Νουβέλλα. — Ἐρνέστ Πρεβὸ : Ἀπ' τὸ βιβλίο τῆς ἀθάνατῆς μου φίλης, ποίημα. — Τέλος τοῦ ρομάντσου τῆς Ρασίλντ. — Ἐπιθεώρηση τοῦ δεκαπενθήμερου, φιλολογία, ποίηση, ἐπιστῆμες, βιβλιογραφία, κριτικὴ κλπ.

Le Mode Nouveau, Νοέμβρης. — Λεζοράν-Σαβριέ : Γιὰ τὸ Ρενάν ντὲ Γκουρμόν. — Κλεμάν Πάνσερ : Ἡ γερμανικὴ ζωγραφικὴ. — Ἐντμόν Ροσέ : Τὰ ζῶα στὴ φιλολογία. — Ποιήματα τοῦ Ἀνρὺ Αἰμέ, Ἀνρὺ Ζάκ, Ζάν Ρουαγέρ κλπ. — Κλεμάν Ζαννὲν : Ὁ Βιχτόρ Οὐγκὼ στὴν ἐξορία καὶ ὁ Ζὺλ Ζα-

νέν. — Βιχτόρ-Ἐμίλ-Μισελέ : Ἡ ὁργὴ τῆς Ἀσπασίας (δηγήμα). — Ἐπιθεώρηση φιλολογικῆ, καλλιτεχνικῆ, κοινωνικῆ, βιομηχανικῆ κλπ.

Revue Critique des idées et des livres Νοέμβρης. — Ἐξέν Μαρσάν : Τὰ τσέκ τοῦ Ἀπόλλωνα. — Ντινσσάν : Γιὰ τὴν ἀνόρθωση τῆς Κομεντί-Φρανσαις. — Ζάκ ντ. Ἀγκλεζάν : Παράτονο (ποίημα). — Ἀντρέ Τερρίβ : Φιλολογικὴ ζωὴ. — Ἐπιθεώρηση καλλιτεχνικῆ, φιλολογικῆ, νέα βιβλία κλπ.

Lisons, Νοέμβρης. — Τρεῖς νουβέλλες. Μιά τοῦ Πῶλ Μπουρζέ : Ἡ πιὸ καλὴ μερίδα. — Μιά τοῦ Ἀντρέ Κορτίς : Ἡ μάγισσα, καὶ μιά τοῦ Ζωρὴ Κουρτελίν : Ὁ μικρὸς ἄρρωστος. — Δυὸ κωμωδίαι : Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ὀδυσσεά τοῦ Ἀντρέ Λωβίχ, καὶ «Λιγάκι ἰδανικό» τοῦ Τιμορῶ.

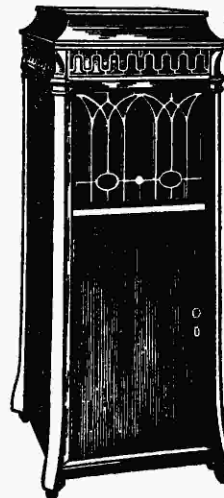
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΒΙΚΤ. ΡΥΔΒΕΡΓ : ΡΩΜΑΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ (ἐκδ. Ἐλευθερουδάκη, δρ. 3.50). Βιβλίο ποὺ ἀξίζει νὰ διαβαστεῖ ἀπ' ὅλους. Μεταφραστὴς τοῦ ὁ Γιάννης Χρυσάφης, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἐκδόσεων Ἐλευθερουδάκη. Ὁ Χρυσάφης ἔχει ἕνα ὄνειρο γενναῖο, νὰ μπάσῃ ὅσον μπορεῖ περισσότερο στὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία. Σκανδιναυικὴ τέχνη καὶ ψυχὴ. Ἀρχίνησε μὲ τὸ Σουηδὸ Ρύδβεργ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ αὐτοῦ μᾶς τάζει πολλὰ, πάρα πολλὰ. Ἐνα μοναχὰ τοῦ συσταίνουμε φιλικώτατα, νὰ κωνόνισι λίγο τὴ γλῶσσα του. Δὲν εἶνε δημοτικὴ αὐτὴ ποὺ μεταχειρίζεται. Εἶνε ἀπλοποιημένη καθαρεύουσα, εἶνε γλῶσσα τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου—μὲ τὸ συμπάθειο. Ἐλπίζομε σὸ δεύτερο βιβλίο του νὰ εἶνε περισσότερη δημοτικὴ ποὺ τόσο τὴν ἀγαπάει καὶ τόσο τὴν κατέχει. Εἶνε κρίμα μιά τόσο εὐγενικὰ προσπάθεια, σὰν τὴ δική του, νὰ λιγνέει ἀπὸ τὴ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεται.

Ι. ΗΛΙΑΚΗ : Ἡ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ. Βιβλίο γραμμένο μὲ τιμιότητα, εὐκρίνεια καὶ κομμητικὴ ἀμεροληψία. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν ἔμαζ' ἔκαμε ὅταν τὸ διαβάσαμε.

ἈΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ. (ἐκδ. Γ. Βασιλείαν. Δρ. 6,50 δεμένο δρ. 5 ἄδετο). Ἐνα γοητευτικὸ ρομάντζο τοῦ φημισμένου Γάλλου συγγραφέως, μεταφρασμένο μὲ κέφι ἀληθινὰ ἀπὸ τὸ Λεωνίδα Παυλίδη.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ "ΕΔΙΣΩΝ,"

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΟΡΓΑΝΩΝ ΚΑΙ ΔΙΣΚΩΝ

ΕΙΣ

ΤΙΜΑΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΣ

ΠΑΡΑ ΤΗ

"ΙΝΙΣ,"

ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

6-ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ-6

ΑΘΗΝΑΙ